

Barry Atsma 'Kinderen zetten je relatie op scherp'

DE HUNKERENDE MINNAAR, DE HOMOSEKSUELE MORMOON EN BINNENKORT DE DOMMIGE MUZIKANT IN DE FILM ZWART WATER. BARRY ATSMA (37) SPEELDE AL VEEL ROLLEN, MAAR GAAT ECHT HELEMAAL OP IN DE ROL VAN TOEGEWIJDE PAPA: "ALS IK 'S NACHTS NA EEN VOORSTELLING STILLETJES KIJK HOE MIJN KINDEREN SLAPEN, VOEL IK ME OP EN TOP VADER."

'Izaira zat al lang
achter me aan.

Uiteindelijk viel ik
voor haar lach,
haar giechel,
haar vurigheid'

"Sinds de komst van Zoë (3,5) en Charlie (7 maanden) herken en begrijp ik de zorgen van mijn ouders. Kinderen zijn een fucking grote verantwoordelijkheid. Ineens heb ik iets in mijn leven wat echt kapot kan en belangrijker is dan... alles. Izaira en ik schoven het ouderschap lang voor ons uit, omdat we als twee acteurs een behoorlijk chaotisch leven leiden. Maar op een gegeven moment zei ik: laten we ervoor gaan. Gewoon ons gevoel volgen, niet blijven wikken en wegen. Het wordt toch niet zoals je denkt. Mensen zeggen weleens dat één kind een boom is en twee een bos. Dat klopt, weet ik inmiddels. Ik dacht dat een tweede niet zo veel zou veranderen, maar dan wordt het juist pas echt een ander verhaal: de spagaat tussen twee leeftijden zorgt ervoor dat de één iets heel anders nodig heeft dan de ander, je relatie verandert omdat je allebei met een ander kind bezig bent en vrije tijd is iets uit een ver verleden: je werkt en zorgt voor de kinderen, that's it. Bovendien heb je ineens met twee verschillende karakters te maken. Ik dacht dat ik 'een tweede Zoë' zou krijgen, maar Charlie is een totaal ander type. Heel simpel: omdat Zoë 's nachts altijd doorsliep, dacht ik dat Charlie dat vanzelfsprekend ook zou doen. Niet dus. Ze is een nieuw individu dat ik moet leren kennen. Daar was ik gek

genoeg niet op berekend. Maar als ik 's nachts na een voorstelling stilletjes kijk hoe ze liggen te slapen, voel ik me op en top vader. Dan realiseer ik me dat het mijn taak is om deze slapende wondertjes een goede start in het leven te geven. Dat is fantastisch, maar ook keihard werken en je chronisch moe voelen. Izaira en ik plannen ons helemaal suf en dat is best pittig voor een impulsief iemand als ik. Soms denk ik: ah joh, dat loopt wel los. Maar nee, met twee kinderen kan dat dus niet. Ook de band met mijn ouders en de manier waarop we naar elkaar kijken, is veranderd sinds ik zelf vader ben. Het is een fantastische switch om naast en met je ouders naar je eigen kinderen te kijken. Echt wonderbaarlijk. Ineens was ik officieel kind-af; mijn ouders keken niet meer naar mij, maar naar mijn dochters. Zoë is een enorme verhalenverteller, ze ziet en wil van alles. Een behoorlijk druk kind, net als ik vroeger. Dan denk ik terug aan hoe mijn ouders dat aanpakten; beschermend, maar toch ontspannen. Ik kon schoppen wat ik wilde - en deed dat ook - maar ze gaven duidelijke grenzen aan. Onze jeugd was vrij chaotisch, omdat we door mijn vaders beroep vaak naar het buitenland verhuisden. Toch wisten mijn ouders veiligheid en rust te creëren. Die roerige periode leerde me dat je, waar je ook bent, altijd met jezelf hebt te maken. Daarom

'Mijn oudere zus weet alles van
me, ik vertrouw haar blind'

kun je maar beter dicht bij jezelf blijven. Hoewel ik me makkelijk aanpas, 'viel' ik soms toch verkeerd. Zoals in Griekenland waar ik als zevenjarig jongetje, vers uit Nederland, erg werd gepest met mijn

blonde haar. Of in Brazilië, waar ik de eerste vijf maanden buiten de boot viel, omdat ik geen Portugees niet sprak. Maar terug in Nederland was ik ineens weer interessant en populair. Juist die uitersten leerden me altijd mezelf te blijven. Misschien is mijn grootste kracht dat ik zowel extreme onzekerheid als populariteit heb gekend. En daar doorheen heb leren prikken. Geliefd zijn is te gek, maar niet alles. En dus wil ik mijn dochters meegeven dat ze altijd op hun eigen, bijzondere zelf moeten durven vertrouwen.

Tijd voor Izaira en ik samen is er niet meer bij. Gelukkig regisseer ik de voorstelling *Candy*, voor jongeren met diabetes, waaraan Izaira momenteel werkt. De enige quality time-momentjes die we hebben, vinden plaats op de werkvloer. Kinderen zetten je relatie op scherp. Toch gaat het ons goed af. Het hebben van twee gezonde kinderen geeft een heel bijzonder gevoel, dan worden alle clichés waarheid. Je kunt niet in de toekomst kijken, maar wat er ook gebeurt tussen ons: ik vind het fantastisch dat we samen twee kinderen hebben. Als Izaira en ik aan ons ontbijtje zitten en zien hoe de kleintjes lol hebben, worden we via de kinderen ook weer verliefd op elkaar. We zijn inmiddels ruim zestien jaar samen. Izaira zat al heel lang achter me aan, maar ik had een vriendinnetje. Toch viel ik uiteindelijk voor haar;

voor haar lach, haar giechel, haar vurigheid. Izaira kan enorm genieten van samenzijn en gezelligheid. Ik werd verliefd op de pret die ze kan hebben. Ze is een stuk empathischer dan ik. Ze begrijpt

anderen en probeert mij dat ook te leren. Net als mijn zus. En mijn moeder. Als ik er zo over nadenk, leren de vrouwen in mijn leven me erg veel.

Mijn oudere zus Laura (40) weet alles van me, ik vertrouw haar blind. Dat was vroeger wel anders, toen hadden we altijd ruzie, compleet met pesten en op elkaar inbeuken. Maar er waren ook leuke broer-zusmomenten, zoals samen dubbelen op de tennisbaan. Dan waren we zo'n veel te vrolijk setje dat te pas en vooral te onpas 'high five!' over de baan gilde. Bloedirritant voor onze tegenstanders natuurlijk, maar wij lachten ons suf. Toch werden we pas echt vrienden toen we allebei kinderen kregen. Naarmate we ouder worden, zien we hoezeer we op elkaar lijken en herkennen we de moeilijkheden op elkaars pad. Mijn zus voelt precies wat ik voel en kan me daarom goed adviseren. Ze weet dat ik vrij impulsief ben en graag zonder nadenken in het diepe duik, een eigenschap die nog weleens brokken veroorzaakt. Daarom leert ze me genuanceerder naar dingen te kijken, zodat ik minder snel over anderen oordeel of roep dat de ander het verkeerd doet. Laura laat me inzien dat anderen ook met bepaalde redenen handelen, hierdoor begrijp ik de mensen in mijn leven beter. Het contact met mijn broer Rimmert is anders. Hij is een mongool en heeft een beperkte levenswereld. We praten altijd over dezelfde dingen: Rob de Nijs, James Bond, zijn vakantie en dat hij me op tv heeft gezien. Die gesprekken ontwikkelen zich niet. Maar zo'n soort contact is ook fijn, dan is het gewoon even samen 'zijn'. Het heeft ook iets grappigs en vertederends als je 43-jarige broer bij je op schoot kruipt. Soms is Rimmert een verloren ziel-tje, bijvoorbeeld als mensen zijn spulletjes op een verkeerde plek terugleggen, daar

Barry's favorieten

Muziek David Bowie

Tv-programma Man Bijt Hond

Acteur/actrice Hans Kesting/
Karina Smulders

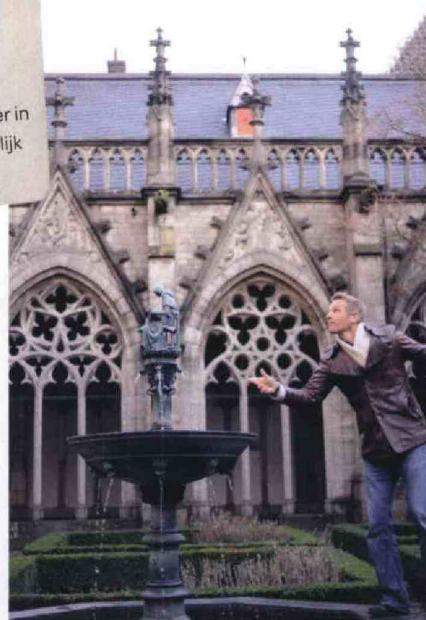
Film Seven en Fight Club

Restaurant Deeg in Utrecht

Sport tennis

Vakantieland IJsland

Papamoment "Als mijn dochters 's nachts wakker worden en tegen me aan weer in slaap vallen: een onbeschrijflijk fijn vadergevoel."

'Soms is mijn broer een verloren ziel, dan weer charismatisch'

Meer Barry

Goed nieuws voor wie geen genoeg van hem kan krijgen: Barry is de komende tijd veelvuldig op het witte doek te bewonderen. Vanaf 11 maart gaat *Zwart Water* in première. In deze thriller verhuist Paul (Barry) met zijn vrouw Christine (Hadewych Minis) en hun negenjarige dochter Lisa naar België. Daar ontdekt Lisa een meisje van haar leeftijd, Karen, in hun huis. Er ontstaat een vriendschap tussen de twee, maar de motieven van Karen blijken niet helemaal zuiver en ze sleept Lisa mee in haar wereld. Vreemde ongelukken in en rond het huis drijven een wig tussen Paul en Christine. In december zien we Barry met onder andere Fedja van Huêt en Jeroen van Koningsbrugge in de thriller *Loft*. Tot en met eind april is hij bovendien te zien in de toneelvoorstelling *Zomertrilogie* van Toneelgroep Amsterdam (www.toneelgroepamsterdam.nl).

kan hij niet tegen. Maar op feestjes is hij, dansend en drummend, een charismatische magneet. Dan komt de familiegeest bij hem boven: hoppakee, in de spotlight. De Toneelgroep Amsterdam heeft een hard imago, maar bestaat uit een fantastische club mensen. Als ik vanuit de coulissen naar Hans Kesting kijk, denk ik: zo moet het. Van Karina Smulders en Fedja van Huêt kan ik ook echt genieten, maar veel belangrijker is dat we elkaar uitdagen: we houden elkaar wakker door eerlijk en soms hard te zijn. Die onderlinge kritiek heb je nodig om je spel te liften. Voor een korte tijd zijn de contacten heel intens. Tijdens de repetitiefase praat je niet over koetjes en kalves maar over existentiële dingen. Acteurs leren in no time elkaars kwetsbare kanten kennen, omdat film en televisie nooit over simpele zaken gaan, maar altijd over diepere angsten en *De Liefde*. Ook ik vertoon typisch acteursgedrag: ik ga snel de diepte in en laat het daarna net zo snel weer los. Zo was ik tijdens de opnames van *De Storm* heel hecht met Sylvia Hoeks, maar heb ik haar sindsdien niet meer gesproken. Heel gek eigenlijk. Ik weet dat we het in een later stadium moeiteloos weer oppakken. Voor niet-acteurs zijn acteurs strontvervelend: we worden heel gemakkelijk je beste vriend, maar zijn - hop - ineens weer weg. Toneelspelen vergt meer van me dan film- en televisieprojecten. Omdat het puur is en je te allen tijde zelf verantwoordelijk bent, voor de juiste spanning en je eigen plezier. Bij toneel kun je zelf mensen en

dat maakt het intens. Er is niemand om je achter te verschuilen en geen redacteur die een beroerde scène wegnipt. Daarom is het ook confronterend: als er iets misgaat, kun je niet beschuldigend naar een ander wijzen, het gaat om jou. Je durven overgeven aan het moment is het moeilijkste aan acteren. Door je eigen angsten heen gaan en de kans lopen te falen is eng, maar geeft ook een kick. Want als je bang bent, zoek je verder. Voor een acteur is het veel erger om niet zenuwachtig te zijn. Als alles uiteindelijk klopt, leidt dat tot een bijna religieuze ervaring, die ik ook weleens tijdens sporten, uitgaan en seks ervaar. Het is een onuitputtelijk gelukkig gevoel. Ik merk dat ik het acteren daarom steeds meer nodig heb, het is niet zomaar een manier om brood op de plank te krijgen. Ik stond altijd al graag in het middelpunt van de belangstelling en was nooit vies van een adrenalinekick. Ik voerde stukjes op tijdens bruiloften of sjeesde met Rimmert door het dorp, hij als de Hulk, ik als Superman. Je kunt er heel intelligent over praten, maar feit is dat die hang naar aandacht een belangrijk onderdeel is van acteren. Het is niet zozeer ijdelheid, maar junkgedrag: het is verslavend. Acteren betekent verschillende kanten van jezelf tegenkomen. Kijk naar mijn recente rollen: een homoseksuele mormoon, Oedipus die met zijn moeder naar bed gaat, een held op sokken en een muzikant die de verkeerde beslissingen neemt. Het opzoeken van die extremen in mijn eigen gevoelsleven werkt verslavend. En die voorkeur voor heftige situaties heb ik altijd gehad, het geeft me het gevoel dat ik leef. Hoewel ik soms denk: wát doe ik mezelf aan? Spelen is ook masochistisch. Maar ik denk dat een beetje pijn goed is, zo kom je nog eens ergens."

Hoop
minder
Doe
meer!
Barry